

Като видѣ толкова рано въ двореца си това сборище отъ хора, Пилатъ помисли, че е избухналъ бунтъ предъ Пасхата, както често се случваше въ ония времена, и бързо влѣзе въ сѣдебната зала, дето бѣ вече въведенъ Исусъ заедно съ нѣкои отъ обвинителитѣ му. Тая нощъ управительтъ не спа добре и се събуди съ натегнала глава. Гордиятъ римлянинъ надменно изгледа еврейскитѣ духовници и разсвирепената тѣлпа, която той презираше — и като римлянинъ и като управитель. Хитритѣ му очи веднага доловиха, каква демонска омраза се таи въ душата на обвинителитѣ и какво неизказано величие свѣти въ Исусовото лице.

— Въ що обвинявате тоя човѣкъ? — попита управительтъ. Въпросътъ изненада първосвещеницитѣ и народнитѣ старей. Тѣ бѣха убедени, че щомъ се яватъ тукъ, веднага ще получатъ разрешение да убиятъ Исуса, а Пилатъ тепърва иска да започне сѣдебно дирене. И това ги страшно ядоса.

— Ако той не бѣше злодѣй, не бихме го предали на тебъ — отговориха кжсо и дръзко евреитѣ.

Но Пилатъ, като римлянинъ, познаваше добре законитѣ. Неговото правно чувство не му позволяваше да осжди когото и да било, преди да изучи, дали той е виновенъ, или не; а въ обвиненията на еврейскитѣ първенци той не виждаше нищо сериозно, за да издаде смъртна присѣда. И затова имъ каза презрително:

— Вземете го вие, и го сѣдете по вашия законъ.

Първосвещеницитѣ бѣха принудени да признаятъ, че нѣматъ право да осжждатъ на смъртъ, а всѣко друго наказание не би могло да ги удовлетвори. Божиятъ промисълъ искаше Исусъ да умре не чрезъ убийство съ камъне — наказание, устано-